

Παυσίπωνα ψυχής...

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

του π.Δημητρίου Θεοφίλου

Η κοινωνία μας σε όλες τις εκδοχές της έχει μετατρέψει, την οικογένεια, το σχολείο, τη πολιτεία, τη θρησκεία, από διδακτήρια του «είναι», σε χώρους του «φαίνεσθαι» και του «απαιτείν», οι άνθρωποι τού τώρα απαιτούμε ανεπίγνωστα, καταναλώνουμε αχόρταστα, και όλο αυτό το τσουνάμι εγωκεντρικής αυτοϊκανοποίησης προκαλεί πόνο, πόνο ψυχής και ύπαρξης, που κανένας από τους προαναφερθέντες χώρους δεν μπορεί να χαρίσει πλέον ανάπαυση και λυτρωμό.

Έτσι ο τωρινός άνθρωπος καταφεύγει σε ποικίλες «μεθαδόνες», ως υποκατάστατα νοήματος ζωής, ως βάλαμο στο πόνο, ο σημερινός άνθρωπος αναζητεί με αγωνία παυσίπωνα ψυχής, για να την ναρκωθεί, να κουκουλώσει το πρόβλημα, το οποίο λόγω έλλειψης διαχειριστικής αντιμετώπισης, θα το έχει πάλι μπροστά του με μεγαλύτερη σφοδρότητα. Καταφεύγει στις εξαρτησιογόνες ουσίες, στο αλκοόλ, στις εφήμερες χρηστικές σωματικές σχέσεις, σε ποικίλους ψυχαναγκασμούς προκειμένου να μην αντιμετωπίσει πρόσωπο με πρόσωπο το alter ego του, με εντιμότητα και αλήθεια. Πλείστες φορές αναζητεί παρηγοριά με λάθος τρόπους.

Τα παυσίπωνα ψυχής στα οποία συνήθως καταφεύγει, του χαρίζουν ένα παροδικό μούδιασμα του πόνου, σαν αυτό που αισθανόμαστε πρόσκαιρα όταν έχουμε έντονο

πονόδοντο και κάνουμε «μπουκώματα» με ούζο, έτσι προς στιγμήν καλύπτεται απατηλά το σύμπτωμα, αλλά το αίτιο συνεχίζει να δρα ανενόχλητο.

Οι ανθρώπινες ψυχές μπούχτισαν τα παυσίπονα, περιορισμένης χρονικής διάρκειας, και αναζητούν άγγιγμα, ζεστασιά και θαλπωρή για να ανοιχτούν, να εμπιστευτούν και να αναπαυθούν, ένα άγγιγμα που μόνο ο Χριστός και η σωστική εκκλησία του χαρίζουν, δεν εννοείται φυσικά αυτή η εμπορική αυτό-δικαιωτική βεβαιότητα ως αντιφατική ψευδαίσθηση, που καθημερινά σκοντάφτουμε πάνω της, και η οποία παριστάνει δήθεν την εκκλησία, μέσα στα λούσα, τις μεγάλες αδάπανες φαμφάρες και τις εικονικές σχέσεις.

Η αληθινή αυτή χριστόπνοη και χριστογεννημένη εκκλησία, υπάρχει σαν γνήσιος κρίκος διαδοχής, εκείνης της πρώτης καταφρονημένης από τον κόσμο και περιορισμένης σε αριθμό, επαναστατικής πραγματικότητας των 3 πρώτων αιώνων, των διωγμών και του μαρτυρίου, της ομολογίας και της θυσίας. Η «καρδιά» της συνεχίζει να χτυπάει σε ταπεινούς χώρους και πρόσωπα, φανέρωσης του μυστηρίου της σταυροαναστάσιμης θυσιαστικής αγάπης, μακριά από μεγαλοσχήμονες του «αιώνος τούτου του απατεώνας», σε “καταφρονημένες” υπάρξεις, απλών ανθρώπων, με χαμόγελο και ζεστή καρδιά που όποιον αγγίζουν τον γαληνεύει, σε απλούς καλόγερους και καλόγραιες, που ενώ βρίσκονται τοπικά μακριά από τον κόσμο, τροπικά έχουν ένα αχόρταγα φιλόανθρωπο «νοιιάξιμο», για τη σωτηρία του κόσμου, μέσα στην ευρύχωρη και αρχοντική καρδιά τους.

Η οντολογική αυτή εκκλησία στην αντίπερα όχθης της αυταπάτης και της φαινομενολογίας, ζει χαρισματικά και συνεχίζει να υπάρχει όσο και να μην διακρίνεται εύκολα και ανέξοδα, με ηχηρούς χτύπους καρδιάς, κοντά και μέσα στις ψυχές και τα βλέμματα, το χαμόγελο και την απλότητα, καθημερινών παπάδων (παραφθορά του μπαμπάδων), που αγροικούνε, κάνοντας «αλύπητο κουπί» αγόγγυστα, όλοι αυτοί που δεν νοιάζονται για «πόστα», για «γρόσια» και για «φήμη», όλοι εκείνοι που τους αρκεί το άγγιγμα Εκείνου, που όλους και όλα τα κάνει «χαρά» τους. Σε επισκόπους πρόσωπα φανέρωσης της χάρις Του, ανάπαυσης του πόνου, ανοιχτές αγκαλιές που σε πείσμα των συγκυριών και των εκπτωτικών συμβιβασμών, παραμένουν πατέρες, ποιμένες και θεραπευτές των αδελφών και παιδιών, που τους εμπιστεύτηκε ο Χριστός στο ωμόφορο και το πετραχήλι τους (και τα δυο αυτά, αποτελούν σημειολογικούς συμβολισμούς της επισκοπικής διακονίας, ενώ κάποια άλλα, παραμένουν το όνειδος και η αιδώς όσων επιμένουν να τα χρησιμοποιούν, δίχως να έχουν παρατηρήσει ποτέ! προσεκτικά... την αμφίεση των ιεραρχών, στις κόγχες των ιερών θυσιαστηρίων, όταν «ξαφνιάζονται» από την «ένδοξη λαμπρότητα» κάποιων ανεπίγνωστων «διαδόχων» τους).

Αν αναζητήσουμε μια τέτοια εκκλησία αν θυμηθούμε και συνεχίσουμε στα χνάρια μιας τέτοιας φιλόανθρωπης θεολογίας και θεούμενης ανθρωπολογίας, αν επιτέλους συνειδητοποιήσουμε, ότι δεν είμαστε ζώα χοϊκά, αλλά ζώα θεούμενα (κατά Π.

Νέλα), τότε ίσως ξαναβρούμε το χαμένο μίτο της ζωής μας που θα μας οδηγήσει στη «κοινωνική» συνάντηση προσώπων στη συσχέτιση υπάρξεων στο πανηγύρι επιστροφής στη γη της επαγγελίας, μια πραγματικότητα που αισθητοποιείται σε κάθε ευχαριστιακή σύναξη άσχετα αν οι περισσότεροι είμαστε «τουρίστες» και «θεατές». Τότε ίσως να διαπιστώσουμε πως μπορούμε και αξίζουμε να ζήσουμε όχι δίχως πόνο, αλλά μέσα σε αγκαλιές ο ένας του άλλου και όλοι στου Θεού - Πατέρα, γιατί όταν μοιράζεται ο πόνος, δεν θα έχουμε ανάγκη από τα απατηλά παυσίπονα ψυχής για να μπορούμε να υπάρχουμε, ανεξάρτητοι και ελεύθεροι.

Πηγές: imverias.blogspot.gr - amen.gr